FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 22. november 2001 [1]

1. I denne sag har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til fællesskabsbestemmelserne om Fællesskabernes egne indtægter, idet den ikke har stillet 29 223 322 226 ITL med renter fra den 1. januar 1996 til rådighed for Kommissionen.

2. Tvisten vedrører afgifter på indførsler til Italien fra tredjelande af varer bestemt for den selvstændige stat San Marino. Indtil december 1992 opkrævede Den Italienske Republik told af sådanne varer i henhold til en aftale mellem de to stater. Der er enighed om, at da San Marino ikke er medlem af Den Europæiske Union, udgør disse afgifter ikke en del af Fællesskabets egne indtægter. Den Italien ske Republik aflagde imidlertid tilsyneladende fejlagtigt fra 1979 til 1984 over for Kommissionen regnskab for disse afgifter som egne indtægter og forsøgte efterfølgende at korrigere herfor ved at reducere de betalinger, det reelt skyldte som egne indtægter, med et beløb, der påstås at udgøre de fejlagtigt betalte afgifter. Fra 1990 til 1992 reducerede Den Italienske Republik det beløb, der blev betalt til Kommissionen som egne indtægter, med et beløb, der påstås at udgøre afgifter, der blev opkrævet på indførslen af varer bestemt for San Marino. Kommissionen har accepteret, at sådanne afgifter ikke er Fællesskabets egne indtægter, men har bestridt de beløb, Den Italienske Republik herved har anvendt. Da det ikke er lykkedes at nå til enighed om det samlede beløb, har Kommissionen nedlagt påstand om betaling af de herved fratrukne eller tilbageholdte beløb med renter.

Relevante retsforskrifter

3. Artikel 2, litra b), i Rådets afgørelse 70/243 [2] bestemmer, at told i henhold til den fælles toldtarif er egne indtægter, der skal optages på Fællesskabernes budget. Det bestemmes i artikel 6, stk. 1, at fællesskabsmidlerne opkræves af medlemsstaterne og stilles til Kommissionens rådighed. Afgørelse 70/243, der trådte i kraft den

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Rådets afgørelse 70/243/EKSF af 21.4.1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med Fællesskabernes egne indtægter, EFT 1970 I, s. 201.

1. januar 1971, blev med virkning fra den 1. januar 1986 erstattet af Rådets afgørelse 85/257[3], der igen blev erstattet af Rådets afgørelse 88/376[4] med virkning fra den 1. januar 1988.

4. Forordning nr. 2891/77 om gennemførelsen af afgørelse 70/243[5] fik virkning fra finansåret 1978. Artikel 1 bestemmer, at Fællesskabernes egne indtægter fastlægges af medlemsstaterne og stilles til rådighed for Kommissionen.

5. Det bestemmes i artikel 2:

»Ved anvendelsen af denne forordning gælder, at en fordring er fastlagt, så snart det tilsvarende krav er behørigt fastslået af medlemsstatens kompetente tjenestegren eller organ.

Når en fastlæggelse i henhold til første afsnit skal berigtiges, foretager medlemsstatens kompetente tjenestegren eller organ en ny fastlæggelse.«

6. Artikel 3 pålægger medlemsstaterne at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til, at bilagene vedrørende fastlæggelsen og overdragelsen af egne indtægter opbevares i mindst tre kalenderår at regne fra udgangen af det år, som bilagene vedrører.

7. Artikel 9, stk. 1, kræver, at beløbet for de fastlagte egne indtægter af hver medlemsstat krediteres den konto, der er oprettet med henblik herpå i Kommissionens navn hos finansforvaltningen eller hos det udpegede organ.

8. Artikel 18, stk. 1, pålægger medlemsstaterne at foretage revisioner og undersøgelser vedrørende fastlæggelsen og overdragelsen af egne indtægter. Artikel 18, stk. 2, pålægger medlemsstaterne at gennemføre supplerende kontrolforanstaltninger på Kommissionens begrundede anmodning og på Kommissionens anmodning at lade denne deltage i de kontrolforanstaltninger, som de gennemfører.

3 — Rådets afgørelse 85/257/EØF, Euratom af 7.5.1985 om Fællesskabernes ordning med egne indtægter, EFT L 128, s. 15. Artikel 2, litra b), og artikel 7, stk. 1, er tilsvarende artikel 2, litra b), og artikel 6, stk. 1, i afgørelse 70/243.

4 — Rådets afgørelse 88/376/EØF, Euratom af 24.6.1988 om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, EFT L 185, s. 24. Artikel 2, litra b), og artikel 8, stk. 1, er tilsvarende artikel 2, litra b), og artikel 7, stk. 1, i afgørelse 85/257.

5 — Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2891/77 af 19.12.1977 om gennemførelsen af afgørelsen af 21.4.1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med Fællesskabernes egne indtægter, EFT L 336, s. 1.

9. Forordning nr. 2891/77 blev ophævet ved forordning nr. 1552/89 [6] med virkning fra den 1. januar 1989. Artikel 1, 2 og 3, artikel 9, stk. 1, og artikel 18, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2891/77 er i det væsentlige gengivet i forordning nr. 1552/89 [7]. Der blev ved denne forordning indsat en ny artikel 3, stk. 2, med følgende ordlyd:

»Såfremt det ved den revision, som de nationale myndigheder alene eller sammen med Kommissionen foretager af bilagene vedrørende en fastlæggelse, viser sig nødvendigt at foretage en berigtigelse af denne, opbevares disse bilag i så lang tid ud over den i stk. 1 fastsatte frist, at nævnte berigtigelse kan foretages og kontrolleres.«

10. Artikel 11 i forordning nr. 1552/89 bestemmer:

»Enhver forsinkelse af krediteringen af den i artikel 9, stk. 1, foreskrevne konto medfører, at den pågældende medlemsstat skal betale en rente, hvis sats er lig med den på forfaldsdagen på medlemsstatens pengemarked gældende rentesats for kortfristet statsfinansiering, forhøjet med 2 procentpoint. Denne sats forhøjes med 0,25 procentpoint for hver måneds forsinkelse. Den således forhøjede sats anvendes på hele forsinkelsesperioden.«

Baggrund

11. San Marino var i perioden fra den 1. januar 1979 til den 30. november 1992 [8] en del af det italienske toldområde i henhold til aftalen om venskab og gode naboskabsforbindelser mellem San Marino og Italien af 31. marts 1939, der fortsat var gældende ret efter Den Italienske Republiks tiltrædelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab i henhold til EF-traktatens artikel 234 (nu artikel 307 EF). I henhold til aftalen, navnlig artikel 52, betroede San Marino Den Italienske Republik at opkræve afgifter på indførsel til Italien af varer bestemt til at blive forbrugt i San Marino. Afgifterne blev herefter betalt til den italienske statskasse, og San Marino modtog som vederlag herfor et årligt fast kompensationsbeløb fra den italienske stat [9].

12. Fra 1979 til 1984 blev de afgifter, Den Italienske Republik opkrævede på indførsel

6 — Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29.5.1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, EFT L 155, s. 1.

7 — I artikel 1, artikel 2, artikel 3, stk. 1, artikel 9, stk. 1, og artikel 18, stk. 1 og 2.

8 — Indtil interimaftalen om handel og toldunion mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikken San Marino af 16.12.1991 (EFT 1992 L 359, s. 14) trådte i kraft.

9 — Ifølge Italien 84 mia. ITL for perioden 1979-1989.

fra tredjelande af varer bestemt for San Marino, medtaget i den samlede told på indførsler til Italien fra tredjelande og fejlagtigt stillet til rådighed for Kommissionen som Fællesskabets egne indtægter. I juni 1985 spurgte Den Italienske Republik Kommissionen, om staten kunne korrigere denne overbetaling ved at trække den samlede overbetaling på 9 410 311 986 ITL fra de beløb, den efterfølgende skulle erlægge som Fællesskabets egne indtægter, og fremover generelt foretage regelmæssige fradrag inden betalingen, således at det beløb, der blev betalt som Fællesskabets egne indtægter, ikke omfattede de afgifter, der blev opkrævet på indførsler fra tredjelande af varer bestemt for San Marino. Kommissionen svarede, at et sådant fradrag kun kunne foretages, hvis det viste sig berettiget i henhold til den kontrol, der blev foretaget i overensstemmelse med forordning nr. 2891/77.

13. Mellem 1985 og 1996 var der en langvarig korrespondance samt periodiske møder mellem Kommissionen og de italienske myndigheder vedrørende lovligheden af et sådant fradrag og de skridt, der skulle tages for at sikre, at afgifter på indførsel fra tredjelande af varer bestemt for San Marino, blev opgjort for sig selv i forhold til afgifter på sådanne andre indførsler til Italien. Den væsentligste udvikling i denne periode kan opsummeres på følgende måde.

14. Ved skrivelse af 11. juni 1987 godtog Kommissionen princippet i fradraget, både for fremtiden og som korrektion for den overbetaling, der allerede var foretaget. Skrivelsen indeholdt følgende konklusion:

»Disse beløb — fortidige og fremtidige — godtages under forbehold for kontrolforanstaltninger i samarbejde med Kommissionen i overensstemmelse med forordning nr. 2891/77.

Kommissionen forventer mere generelt, at de italienske myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at indførsler til San Marino ikke efterfølgende genindføres til Italien. Kommissionen er af den opfattelse, at nærværende aftale kan ændres, hvis der er en uforklarlig stigning i indførslerne fra tredjelande til San Marino.

De italienske myndigheder kan foretage de foreslåede fradrag, så snart Kommissionen har modtaget en accept af ovenstående.«

15. Ifølge Kommissionen foretog de italienske myndigheder i oktober 1988 fradrag for de beløb, der var betalt for meget i 1982 til 1984 (5 269 620 911 ITL), selv om de ikke accepterede betingelserne i Kommis-

sionens skrivelse af juni 1987 før marts 1990, hvor de accepterede forslaget om fælles kontrolforanstaltninger.

16. I maj 1991 tilsendte Kommissionen de italienske myndigheder en rapport om kontrolforanstaltningerne vedrørende den italienske kontrol med egne indtægter, som Kommissionen havde gennemført i samarbejde med de italienske myndigheder i april 1990 og januar/februar 1991 i henhold til artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1552/89 [10]. Denne rapport omfattede kontrolbesøg ved generaldirektoratet i det italienske finansministerium, der er ansvarlig for told og indirekte skatter, og ved toldkontorerne i Rimini og Trieste.

17. Rapporten konkluderede, at betingelserne i skrivelsen af 11. juni 1987 ikke var blevet opfyldt. Da der ikke var nogen overvågning af grænsen mellem Italien og San Marino og ikke var tilstrækkelig kontrol, kunne det ikke udelukkes, at der var en betydelig handel mellem tredjelande og Fællesskabet via San Marino, hvorfor Den Italienske Republik for at hindre tab af Fællesskabets egne indtægter helt burde ændre de beløb, denne medlemsstat ønskede at fratrække for 1979 til 1989 og forbedre sin kontrolordning, inden der blev givet tilladelse til yderligere fradrag.

18. Kommissionen har anført, at de italienske myndigheder trods skrivelsen i oktober 1991 foretog fradrag for 4 140 691 075 ITL i det beløb, der skulle betales som Fællesskabets egne indtægter. Beløbet udgjorde afgifter, der angiveligt fejlagtigt var betalt til Kommissionen for 1979 til 1981 og reducerede det beløb, der blev betalt som egne indtægter for 1990 til 1992 med 19 813 010 240 ITL. Sammen med de fradrag, der allerede var foretaget i 1988 for 1982 til 1984, udgjorde det beløb, der samlet var fratrukket, i alt 29 223 322 226 ITL [11].

19. I januar 1992 bestred de italienske myndigheder konklusionerne i Kommissionens kontrolrapport, idet de anførte, at efter deres opfattelse var de bestemmelser, der regulerede handelen mellem Italien og San Marino, og den foretagne kontrol hensigtsmæssige, og at det var op til Kommissionen at bevise det modsatte.

20. Kommissionen svarede i juni 1992 og anførte, idet den fastholdt den opfattelse, den havde fremført i den tidligere rapport, at det var Den Italienske Republik, der skulle fremlægge toldpapirer, der begrundede de fratrukne beløb.

10 — Jf. fodnote 6.

11 — Fra 1985 til 1989 blev der betalt 22 425 598 940 ITL til Kommissionen som egne indtægter. Dette beløb har Italien imidlertid endnu ikke gjort krav på ved fradrag.

21. Kommissionen skrev igen i februar 1994 og bemærkede, at de beløb, som Den Italienske Republik havde fastsat som indførsler bestemt for San Marino, dels var næsten tredoblet for årene 1986 til 1992 og var uforholdsmæssigt høje i forhold til det interne forbrug i San Marino, og dels ikke var blevet beregnet i overensstemmelse med økonomiske angivelser for årene 1979 til 1992, der kunne efterprøves. Kommissionen foreslog i denne skrivelse — med henblik på at løse problemet — de italienske myndigheder en metode til beregning af de beløb, der skulle fratrækkes i den pågældende periode, bl.a. under henvisning til indbyggerantallet i de to stater og en korrigerende koefficient, der afspejlede deres respektive velstand. Denne metode medførte, at der for den pågældende periode skulle fratrækkes 10 183 694 361 ITL. Kommissionen anmodede derfor de italienske myndigheder om til den at overføre 19 039 627 865 ITL, der udgjorde det beløb, Italien allerede havde fratrukket, minus det beløb, Kommissionen anså for det korrekte fradrag.

22. Italien svarede i april 1994 og afviste idéen om en statistisk metode til at beregne det beløb, der skulle fratrækkes. De italienske myndigheder anfægtede, ud over generelle forbehold over for værdien af en statistisk fremgangsmåde, (i) Kommissionens manglende hensyntagen til turistbranchen ved opgørelsen af indbyggertallet i de to stater og (ii) de makro-økonomiske indikatorer, som Kommissionen anvendte til at fastsætte deres velstand. De italienske myndigheder konkluderede, at Kommissionen måtte godtage de tal, som myndighederne erklærede for korrekte.

23. Kommissionen svarede i juni 1994 og gentog, at dens 1990/1991-rapport konkluderede, at det ikke kunne antages, at de italienske toldprocedurer ville beskytte Fællesskabets økonomiske interesser. Da det var vanskeligt, måske endda umuligt, at rekonstruere de korrekte beløb på grundlag af toldangivelser, foreslog Kommissionen en alternativ og rimelig fremgangsmåde. Kommissionen indrømmede dog, at den måske ville være parat til at godtage en ændret koefficient for at tage hensyn til turistbranchen, og opfordrede de italienske myndigheder til inden den 15. august 1994 at fremkomme med et forslag hertil, der byggede på data, der kunne efterprøves.

24. Italien afviste i sin besvarelse af 8. august 1994 at følge denne opfordring, idet staten gentog sine indsigelser mod Kommissionens metode, der var indeholdt i den tidligere skrivelse, og atter understregede, at den eneste retmæssige metode til beregning af de korrekte fradrag var på grundlag af de relevante italienske tolddokumenter.

25. I oktober 1994 opfordrede Kommissionen derfor de italienske myndigheder til at begrunde de krævede beløb i henhold til sådanne dokumenter, idet den understregede, at det både skulle godtgøres, at de

pågældende varers endelige bestemmelsessted havde været San Marino, og at de utvivlsomt var blevet integreret i San Marinos økonomi. Kommissionen tilføjede, at medmindre Kommissionen den 1. december 1994 modtog en oversigt over de krævede beløb med henvisning til tolddokumenter (dokumentnummer, godkendelsesdato, toldposition, værdi og beløb) og navnet på det toldkontor, hvor indførselsformaliteterne var gennemført, ville den ikke kunne godtage noget foreslået eller allerede godkendt fradrag.

26. Den 2. december 1994 svarede de italienske myndigheder og anførte, at de ikke kunne fremlægge de relevante papirer inden for den korte periode, som Kommissionen havde fastsat. Såfremt Kommissionen insisterede på at modtage papirerne, skulle den ikke fastsætte nogen frist herfor. Kommissionen skulle under alle omstændigheder godtage de tal, som Italien fremkom med, og disse kunne højest være genstand for stikprøver på kontorer, der ville blive aftalt med Kommissionen.

27. Ved skrivelse af 28. juli 1995, korrigeret ved skrivelse af 8. november 1995, meddelte Kommissionen, at den ikke kunne godtage Italiens argumenter. Kommissionen kunne derfor ikke af de grunde, der var givet i den tidligere korrespondance, godtage, at de foreslåede eller allerede foretagne fradrag var retmæssige, og gentog sin anmodning om betaling af 29 223 322 226 ITL. Den anførte endvidere, at hvis dette beløb ikke var betalt inden tre måneder, ville der påløbe renter i henhold til artikel 11 i forordning nr. 1552/89.

28. Italien svarede ved skrivelser af oktober og december 1995, at Italien ikke ville efterkomme Kommissionens anmodning, da denne var uberettiget både med hensyn til hovedstolen og med hensyn til renter.

29. Kommissionen indledte derfor den administrative procedure i artikel 226 EF, hvorunder begge parter i det væsentlige gentog de argumenter, de havde fremført i den tidligere korrespondance. Da Kommissionen ikke var tilfreds med Italiens holdning, har den anlagt denne sag ved Domstolen.

Problemstillingen for Domstolen

30. Som anført er der enighed om, at told, der er opkrævet i Italien i henhold til 1939-aftalen på varer fra tredjelande bestemt for San Marino, ikke er Fællesskabets egne indtægter. Jeg vil kalde sådanne afgifter for San Marino-afgifter. Det følger heraf, at San Marino-afgifterne ikke skal betales til Kommissionen, og at

San Marino-afgifter, der blev betalt til Kommissionen, blev fejlagtigt betalt. Det fremgår klart af sagen, at Kommissionen har godtaget denne opfattelse.

31. Kommissionens væsentligste betænkelighed er, at det ikke kan tillades — navnlig fordi det ikke er foreneligt med Kommissionens rolle som forvalter af Fællesskabets budget — at Italien enten erstatter tidligere ukorrekte betalinger ved at fratrække et tilsvarende beløb fra afgifter, der skal betales til Kommissionen som egne indtægter, eller at Italien, når landet stiller egne indtægter til rådighed for Kommissionen, tilbageholder beløb, der angiveligt er en del af San Marino-afgifterne, uden i noget tilfælde at fremlægge troværdige beviser for, at de pågældende beløb reelt er San Marino-afgifter.

32. Kommissionen er mere specifikt af den opfattelse, at Italien ikke har fremlagt troværdige beviser på, at de varer, der angiveligt blev pålagt San Marino-afgifter, faktisk nåede San Marino og forblev der. Den rapport, som Kommissionens tjenestemænd udarbejdede i 1990 og 1991, rejste alvorlig tvivl herom. Det anføres i rapporten, at Italien-San Marino grænserne og de italienske procedurer til efterprøvelse af dokumentationen ikke i tilstrækkeligt omfang garanterede, at varer, der blev indført til Italien fra tredjelande, og som var bestemt for San Marino, faktisk ankom dertil, eller at fællesskabstolden behørigt blev pålagt varer, der blev genudført til Fællesskabet fra San Marino. I rapporten identificeredes bl.a. følgende faktorer, der foranledigede Kommissionen til at rejse tvivl om fradragenes lovlighed.

33. Det angives i rapporten, at toldmyndighederne anvendte den samme kode for varer bestemt for San Marino og for alle de varer, hvis bestemmelsessted var ukendt, når formaliteterne for angivelse til fri omsætning var gennemført, og når tolderklæringen angav flere bestemmelsessteder, hvilket medførte, at mængden af de varer, der skulle være blevet indført i San Marino, var større end den reelt indførte mængde. F.eks. afslørede kontrolbesøget på toldkontoret i Trieste for finansåret 1989 en forskel på 452,2 mio. ITL mellem det fradrag, Italien [12] krævede i henhold til den anvendte kode (487,6 mio. ITL), og de afgifter, der faktisk var betalt, i henhold til en kontrol af tolddokumenterne for varer, der var deklareret for San Marino (35,4 mio. ITL).

34. Det anføres også i rapporten, at der var væsentlige forsinkelser mellem den dato,

12 — Som anført i fodnote 11, er de afgifter, der blev opkrævet og angiveligt betalt til Kommissionen, endnu ikke blevet fratrukket af Italien og er derfor ikke direkte omfattet af denne sag.

hvor køretøjer med varer beregnet for San Marino forlod det italienske toldområde, og den dato, hvor disse varer blev taget i varetægt af de kompetente afgiftsmyndigheder i San Marino. Det krævedes derfor i rapporten, at der blev fastsat en meget kortere tidsfrist ud fra den pågældende transports distance.

35. Hvad angår toldstatus af varer, der forlader San Marino, fremhævedes det i rapporten, at der forelå mangler i proceduren for identifikation af sådanne varer og for anvendelse af den fælles toldtarif herpå.

36. Det blev også i rapporten bemærket, at der tilsyneladende ikke var nogen ordning for beregning af indførselsafgifter, der oprindeligt blev pålagt varer, som var bestemt for San Marino, men som efterfølgende enten ikke nåede frem eller efter ankomsten blev genudført til Fællesskabet.

37. Rapporten indeholder et eksempel på en transaktion, der antyder, at der sker en vis handel mellem tredjelande og Fællesskabet via San Marino, nemlig et tilfælde med en virksomhed, der har hjemsted i San Marino, og som ved en enkelt transaktion indførte 700 000 kg hunde- og kattemad fra USA. Kommissionen er af den opfattelse, at denne transaktion — henset til indbyggertallet (ca. 22 500) — er klart unormal henset til varernes reelle integration.

38. Endelig er der i rapporten redegjort for en væsentlig stigning mellem 1979-1985 og 1986-1989 af indførsler, der tilsyneladende er bestemt for San Marino, hvilket svarer til en væsentlig stigning i de beløb, Den Italienske Republik ønskede at fratrække de beløb, der skyldtes i egne indtægter.

39. Den Italienske Republik har hovedsagelig anført, at fællesskabsretten giver medlemsstaterne ret til at fastsætte deres egne indtægter, der skal stilles til rådighed for Kommissionen, når de er fastsat. Da det er ubestridt, at San Marino-afgifter ikke er Fællesskabets egne indtægter, skal Kommissionen som sagsøger bevise, at de omtvistede beløb faktisk ikke vedrører indførsel af varer bestemt for San Marino. Det er ulogisk at tale om fradrag, før det er godtgjort, at det pågældende provenu er egne indtægter.

40. Den Italienske Republik har adskillige gange i sine indlæg henvist til både interimaftalen om handel og toldunion mellem

Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og San Marino [13] og afgørelse nr. 1/93 truffet af Samarbejdsudvalget EØF-San Marino [14]. Den Italienske Republik har navnlig påberåbt sig interimaftalen og afgørelse nr. 1/93 i sammenhæng med, at denne medlemsstat har forsøgt at imødegå Kommissionens kritik af den toldprocedure, der fandt anvendelse i den for denne sag relevante periode, nemlig 1979 til 1992, før interimaftalen trådte i kraft. Den Italienske Republiks argument er nærmere bestemt, at da procedurerne i henhold til interimaftalen svarer til de procedurer, der bestod før denne aftale, kan Kommissionen ikke kritisere disse procedurer.

Vurdering

41. Jeg kan ikke godtage, at den nuværende metode til behandling af San Marino-afgifterne i henhold til interimaftalen og afgørelse nr. 1/93 er relevante for det problem, Domstolen skal behandle i denne sag, nemlig om Kommissionen skal have medhold i sin påstand om, at Den Italienske Republik skal betale beløb, der angiveligt er San Marino-afgifter, og som er blevet fratrukket eller tilbageholdt i de beløb, der skulle betales til Kommissionen som egne indtægter. Som Kommissionen har understreget, ændrede interimaftalen og afgørelse nr. 1/93 væsentligt den måde, hvorpå San Marino-afgifterne blev opkrævet og de hertil hørende procedurer for kontrol og beregning af sådanne afgifter.

42. Jeg mener heller ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at behandle denne sag ud fra bevisbyrderegler. Domstolen skulle behandle den samme sag, hvis Den Italienske Republik i stedet for at foretage de fradrag, der førte til denne sag, forgæves havde anmodet Kommissionen om tilbagebetaling og derefter anlagt sag mod Kommissionen. Under alle omstændigheder bygger den ordning, hvorunder tolden stilles til rådighed for Kommissionen som Fællesskabets egne indtægter, på toldforvaltning på medlemsstatsplan. Det siger sig selv, at Kommissionen ikke er i stand til at fremlægge tolddokumenter, der er udarbejdet af de nationale toldkontorer, som bevis [15]. Dette er så meget mere klart, som Den Italienske Republik i skrivelse af 2. december 1994 anførte, at det ville være en enorm opgave forbundet med væsentlige udgifter for toldkontorer at fremlægge den relevante dokumentation.

43. Fællesskabslovgivningen om egne indtægter pålægger medlemsstaterne at tilvejebringe Fællesskabernes egne indtægter ved at fastlægge eller beregne det tilsva-

13 — Nævnt i fodnote 8.

14 — Afgørelse af 27.7.1993 om fastsættelse af de nærmere bestemmelser for overdragelsen til San Marinos statskasse af importafgifter, som Fællesskabet opkræver for Republikken San Marinos regning, EFT L 208, s. 38.

15 — Jf. analogt dom af 6.3.2001, C-278/98, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 1501, præmis 39-41 og de deri nævnte domme.

rende beløb [16]. Det er klart, at Den Italienske Republik undlod at gøre dette korrekt i årene 1979 til 1984, hvor de beløb, der blev betalt til Kommissionen som egne indtægter, fejlagtigt indeholdt San Marino-afgifter. Når en fastlæggelse skal berigtiges, skal den pågældende medlemsstats kompetente tjenestegren eller organ endvidere foretage en ny fastlæggelse [17].

44. Lovgivningen pålægger endvidere medlemsstaterne at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til, at bilagene vedrørende fastlæggelsen og overdragelsen af egne indtægter opbevares i mindst tre kalenderår at regne fra udgangen af det år, som bilagene vedrører [18]. Herudover skal sådanne bilag fra den 1. januar 1989, såfremt det ved revision, som de nationale myndigheder foretager sammen med Kommissionen, viser sig nødvendigt at foretage en berigtigelse af bilagene, opbevares ud over denne frist [19]. Da den rapport, der blev fremsendt til Den Italienske Republik i maj 1991, klart viste, at en berigtigelse var nødvendig [20], var Den Italienske Republik undergivet denne udvidede forpligtelse for årene 1990 til 1992. Et krav om at opbevare sådanne bilag indeholder stiltiende et krav om på opfordring at fremlægge dem under de omstændigheder, der er fastsat i lovgivningen. Dette har Den Italienske Republik undladt.

45. Den Italienske Republik har derfor tilsidesat sine forpligtelser i henhold til lovgivningen vedrørende Fællesskabets egne indtægter, og Kommissionen ville have fået medhold i en påstand herom. Kommissionen har imidlertid i denne sag nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til fællesskabslovgivningen om egne indtægter, idet Den Italienske Republik ikke har stillet de specifikke beløb til rådighed, hvilket Domstolen klart ikke er i stand til at efterprøve. Kommissionen har herudover godtaget, at disse beløb i det mindste delvis udgøres af beløb, der ikke er Fællesskabets egne indtægter [21]. Det vil under disse omstændigheder være uforholdsmæssigt, hvis Domstolen giver Kommissionen medhold.

46. Der kan derfor ikke gives Kommissionen medhold i dens påstand, således som den er formuleret. Artikel 10 EF pålægger Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne gensidige forpligtelser til loyalt sam-

16 — Artikel 1 og 2 i forordning nr. 2891/77, der er nævnt i fodnote 5, og i forordning nr. 1552/89, der er nævnt i fodnote 6. Bestemmelserne er refereret eller gengivet ovenfor i punkt 4 og 5.

17 — Artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2891/77, der er gengivet ovenfor i punkt 5; artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1552/89.

18 — Artikel 3 i forordning nr. 2891/77 og artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1552/89, der er gengivet i punkt 6.

19 — Artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1552/89, der er gengivet i punkt 9.

20 — Jf. punkt 33-38.

21 — Jf. punkt 21.

arbejde. Efter min opfattelse indebærer denne bestemmelse, at begge parter i en sag som den foreliggende skal fortsætte med at søge en løsning. Såfremt de tiltag, der var forsøgt, inden denne sag blev anlagt (bilagsdokumentation for de beløb, som Den Italienske Republik har krævet, enighed om en statistisk fremgangsmåde, der ville gøre det muligt at nå til et kompromisbeløb), fortsat er uacceptable for den ene eller den anden part, må der findes en anden løsning: Det kan f.eks. være hensigtsmæssigt for parterne at blive enige om at udpege en uafhængig sagkyndig og godtage vedkommendes resultat. Kommissionen kan atter anlægge sag ved Domstolen, men jeg skal gentage, at Domstolen ikke kan forventes at fastsætte det skyldige beløb.

Sagens omkostninger

47. Da Kommissionen af ovennævnte grunde ikke kan får medhold, er det klart rimeligt, at hver part skal bære sine egne omkostninger.

Forslag til afgørelse

48. Domstolen skal derfor efter min opfattelse

1) frifinde Den Italienske Republik

2) pålægge hver part at bære sine egne omkostninger.